

1. Ziek

Maudi haalt haar voeten uit de stijgbeugels en geeft Pinto de vrije teugel.

De pony strekt zijn hals naar voren en laat zijn neus als een stofzuiger over de grond van de rijbak gaan. Liefkozend klopt ze de ruïen op zijn hals. ‘Je hebt goed gewerkt, Pinto.’

Ze leunt ontspannen achterover, met haar voeten losjes bungelend en een gestrekte rug.

Josja is net afgestapt en leidt Goldie, haar mooie palomino, naar de uitgang van de bak.

‘Dit is de eerste keer dat we geen strandrit hebben gemaakt deze vakantie’, roept Maudi naar haar vriendin.

‘Misschien morgen’, roept Josja. Ze blijft staan en draait zich om. ‘We zijn nog meer dan een week in Frankrijk. We kunnen straks naar het strand wandelen en bij de zee gaan kijken.’ Ze klopt haar dampende pony op zijn hals.

Maudi snuift minachtend en schudt lachend haar hoofd. ‘Wandelen, dat kan altijd nog. Ik wil liever fietsen.’

Op dat moment gaat haar telefoon. Ze pakt haar mobiel uit de binnenzak van haar bodywarmer en kijkt naar het nummer op het scherm. Het is Sybrich, haar buurvrouw uit Nederland. Sybrich is de eigenaar van Pinto en bijna alle andere pony’s die bij haar grote huis, *De Pegasus*, staan.

Maudi gaat meteen rechtop zitten. Sybrich belt nooit zomaar. Het ontspannen gevoel is ineens helemaal weg. ‘Hallo, met Maudi.’

‘Hoi Maudi, met Sybrich. Ik bel je om je wat te vertellen. Ik ben bang dat het geen goed nieuws is.’

Het is even stil en als Sybrich verder praat, voelt Maudi hoe haar keel wordt dichtgeknepen.

‘Het gaat over Sondine.’

‘Over Sondine?’ herhaalt Maudi. ‘Toen we vertrokken, was er niks aan de hand.’ Ze kijkt naar Josja die bij de uitgang is blijven staan en wenkt met haar hand dat ze terug moet komen. Josja kijkt haar vragend aan en leidt Goldie in de richting van Maudi.

‘Wat is er met haar?’ Maudi pakt de manen van Pinto beet en knijpt erin, alsof ze steun zoekt bij haar pony.

Het beeld van Sondine, de Palomino die zo op Goldie lijkt, gaat door Maudi’s hoofd. Wat kan er zijn? Ze was gezond toen ze een paar dagen geleden uit Nederland vertrokken om vakantie te gaan houden in Frankrijk.

Maudi laat de manen van Pinto los en haalt diep adem.

Sybrichs stem klinkt gejaagd. ‘Ik zou je anders nooit bellen, Maudi. Maar jij en Josja zijn toch verantwoordelijk voor Sondine?’

‘Ja. Dat is zo.’ Maudi voelt hoe het schuldgevoel door haar lijf zwiept. Ze zoekt naar woorden, naar verontschuldigen, maar Sybrich praat alweer verder. ‘Sondine is ziek en niet zo’n klein beetje ook. Ze eet niks meer.’

‘Ja, maar,’ hakkelt Maudi, ‘je ... je vond dat toch, je vond het toch goed dat wij zonder haar naar Frankrijk zouden gaan?’

‘Jullie hebben me niks gevraagd, jullie deelden me mee dat Sondine achter zou blijven in Dedemsvaart.’

Het is waar, denkt Maudi, we hebben het haar gewoon verteld. Ik ging ervanuit dat Sybrich het wel goed zou vinden.

‘Zeg eens iets’, dringt Sybrich aan.

‘Je hebt gelijk’, zegt Maudi zacht.

‘Jij hebt Sondine naar Dedemsvaart gehaald om voor haar te zorgen.’

Maudi weet niets meer te zeggen, want het is waar wat Sybrich zegt. Ze zucht diep en haar stem klinkt beverig als ze antwoord probeert te geven. ‘We hebben er niet over nagedacht dat het niet goed zou kunnen gaan met Sondine als we op vakantie gingen.’ Sybrich praat al verder. ‘Ik denk dat het te maken heeft met het feit dat Goldie weg is. Goldie en zij zijn onafscheidelijk.’

‘Ik had het kunnen weten’, mompelt Maudi.

‘Wat zeg je?’ vraagt Sybrich.

‘Ik had het kunnen weten’, zegt Maudi beverig. ‘Toen we vertrokken werden Goldie en Pinto in de trailer geladen. Sondines gehinnik hield maar niet op, het was schrill en doordringend, en het gaf me een heel rottig gevoel. Sondine stond alleen in haar box en draaide rondjes, maar ik hield mezelf voor dat het wel zou overgaan.’

‘Jullie lieten mij achter met mijn eigen pony’s en met Sondine die niet eens van mij is. Het ging niet over’, zegt Sybrich zake-lijk. ‘Ze is alleen achtergebleven en dat kan ze niet aan.’

‘Heb je mevrouw Mak ook gebeld?’ vraagt Maudi verder. ‘Zij weet overal wel wat op als het om paarden gaat.’ Ze denkt aan haar vroegere instructrice uit Rotterdam en glimlacht vol vertrouwen.

‘Nou’, zegt Sybrich. ‘Ik heb haar wel gebeld, maar zij zit met haar man in Zuid-Afrika. Ze wist zeker dat het met Goldie te maken had. Ik heb gisteravond een hele tijd met haar gepraat en daarna heb ik je moeder gebeld.’

‘Mam heeft helemaal niks gezegd.’ Maudi schudt haar hoofd.

‘Dat klopt. Ik bel je nu pas omdat ik over een halfuur bij jullie

kan zijn, met Sondine en nog iemand anders.'

'Hoe bedoel je, bij ons kan zijn', stottert Maudi. 'Dat kan toch helemaal niet? Weet je wel wat voor eind het is met de trailer van Dedemsvaart naar de Vendée?'

'Daar ben ik achter', zegt Sybrich met een zucht. 'Een ongelooflijk eind. Ik was blij dat ik Brechje bij me had.'

'Wie is Brechje? Weet mam dat je komt? Heb je het hele eind alleen gereden?'

'Dat zijn een heleboel vragen tegelijk', zegt Sybrich. 'Ik heb het hele eind gereden, met een paar slaappauzes. Dan zette ik de stoel achterover en deed een dutje. Je moeder weet ervan, ik heb het haar gisteren voorgelegd. Ik heb haar beloofd dat ik jou niet zou bellen, omdat je dan aan niets anders zou hebben gedacht en me waarschijnlijk om de haverklap zou willen bellen.'

'Dat is waar', zegt Maudi. 'Mam kent me aardig goed.' Ze voelt hoe haar lippen trillen en praat voorzichtig verder. 'Maar waarom ...' Ze stottert. 'Waarom kom je nu met Sondine deze kant op?'

Het is even helemaal stil. Als Sybrich begint te praten, zegt ze langzaam en nadrukkelijk: 'Er moest iets gebeuren. Goldie kan Sondines redding zijn.'

'Haar redding', herhaalt Maudi. Ze slikt de brok uit haar keel weg.

'Haar redding ja. We moesten iets doen, begrijp je dat?'

'En de dierenarts?' Maudi zucht. 'De dierenarts wist toch wel raad?'

'De dierenarts,' Sybrichs stem klinkt geïrriteerd. 'Praat me niet van de dierenarts. Die goeie oude Brouwer is op vakantie, het lijkt wel of iedereen maar op vakantie gaat en zijn invaller ...' Ze stopt met praten. 'Weet je wat hij vroeg?'

Maudi glimlacht om de verontwaardiging die nu in Sybrichs stem doorklinkt. 'Hij vroeg me of ik kon bedenken wat er aan de hand kon zijn.'

'En toen?'

'Toen zei ik dat ik geen dierenarts was en toen heb ik de verbinding verbroken. Ik had meer aan mevrouw Mak. Zij wist bijna zeker dat het kwam doordat Sondine van Goldie gescheiden was en dat leek mij logisch. Zij zei ook tegen me dat ik niet zo heetgebakerd moest zijn en die invaller moest laten komen en dat heb ik braaf gedaan.'

Maudi glimlacht en legt haar hand op Pinto's hals. Langzaam aait ze hem over zijn mooie vacht. Ze ziet hoe haar pony zijn ogen half dicht doet. 'En Brechje, wie is dat?'

'Brechje is de dochter van de vrouw die ik heb ingehuurd voor de bedrijfsverzorging. Er moet toch iemand voor de pony's zorgen als jullie er niet zijn?'

'Hmm', beaamt Maudi. 'Ik heb een brief voor de bedrijfsverzorging klaargelegd, maar dat was altijd een man met kromme benen en kort grijs haar.'

'Die werkt er niet meer. Brechjes moeder is erbij gekomen', vertelt Sybrich. 'En ze doet het prima. Brechjes moeder moest werken met Kerst, en daarom heb ik gevraagd of Brechje mee wilde.'

'Waar ben je nu? Wacht even met antwoorden, Sybrich.' Maudi legt de mobiel tegen haar jas en kijkt Josja aan. 'Sybrich komt hiernaartoe.'

'Hiernaartoe?' herhaalt Josja met een uithaal. 'Maar dat is meer dan duizend kilometer!'

Maudi knikt en luistert naar Sybrich, die alweer verder praat. 'Ik ben nu op de D205, de wegen zijn hier een en al ellendige roton-

des. Ik heb je moeder net al gesproken en ik bel jou nu, zodat jullie de stal voor Sondine in orde kunnen maken.'

Maudi schudt met haar hoofd, ze probeert te bevatten wat Sybrich heeft verteld. 'Je komt hiernaartoe', zegt ze nog een keer. Ze hoort Sybrich lachen. 'Ja, ik ben er zelfs al bijna, over een klein halfuur arriveren we en ik ben bekaf.'

'Snap ik.' Maudi denkt aan hun eigen heenreis die oneindig lang leek te duren. 'Blijf je dan wel een paar dagen?'

'Zeker, je moeder heeft me foto's gestuurd van dat grote vakantie huis waar jullie nu in zitten. Ik ga een hele week vakantie houden en ga pas terug als jullie ook teruggaan.'

'Ben je boos op me?' Maudi kijkt hulpzoekend naar Josja, als ze Sybrich de vraag stelt.

'Nee.' Sybrich klinkt kort. 'Ik hield mezelf voor dat je nog maar net twaalf bent en dat je het niet expres hebt gedaan.'

Het is stil aan de andere kant en Maudi wil net iets zeggen, als Sybrich alweer verder praat. 'De gedachte dat ik, als ik niks zou doen, een dode pony in mijn stallen zou hebben, stond me niet aan.'

'Een dode pony?' Maudi legt geschokt haar hand tegen haar mond. 'Is het dan zo erg?'

2. Drie logees

Het is stil. Maudi kijkt naar Josja, haar ogen zijn groot en staan geschrokken. Ze heeft haar handen om Goldies teugels geklemd alsof ze bang is dat Goldie weg zal lopen, maar Goldie staat er ontspannen en rustig bij.

Josja snapt er niks van, denkt Maudi, ik moet haar zo alles vertellen.

‘Ja, het is zo erg.’ Sybrichs stem klinkt ineens veel zachter. ‘Sondine ging elke dag in de stapmolen, dus ze bleef in beweging, maar ze eet niet meer. Het is een heel andere pony geworden in die paar dagen dat jullie weg zijn.’

‘Liet je haar alleen in de stapmolen gaan?’ Maudi zucht en denkt aan de luxe stapmolen die Sybrich bij de stallen in Dedemsvaart heeft laten plaatsen.

‘Nee, nee’, zegt Sybrich haastig. ‘Ze ging samen met de andere pony’s, Maddy en Koosje, maar die negeerden haar’, legt ze uit. ‘Ze begonnen in de buurt al vuurwerk af te steken. De pony’s werden er angstig en nerveus van en dat werkte ook niet mee. En het is nog niet eens Kerst, dus dat gedreun en geknal gaat nog wel even door.’

Maudi wrijft over Pinto’s hals en luistert naar de ruisende bomen die aan de zijanten van de rijbak groeien. ‘Hier is geen vuurwerk, helemaal niks. Er zijn hier dennenbomen en die ruisen een beetje, de zee is er en het strand.’

‘Klinkt goed’, zucht Sybrich. ‘Ik start de auto weer. We gaan het laatste stukje rijden, ik geef je Brechje nog even. Tot straks.’

‘Wacht!’ roept Maudi. ‘Ik moet nog wat vragen.’

‘Wat wil je nog vragen? Ik kom er zo aan, dan kun je me alles vragen.’ Sybrichs stem klinkt ongeduldig.

‘Ik ken Brechje niet eens, hoe oud is ze eigenlijk? Wat als ze nou niet leuk is? En moet ze bij ons op de kamer slapen?’

‘Dat zijn drie vragen tegelijk, Maudi!’

‘Ja’, zegt Maudi knorrig. ‘Mam vindt alles goed als het om logees gaat. Iedereen mag hier maar komen eten en logeren, alsof het niks is.’

‘Je moeder vond het inderdaad geen probleem.’

‘Als ik het niet dacht’, zucht Maudi. Ze trekt een gek gezicht naar Josja, die haar niet-begrijpend aankijkt.

‘Wat is er nou weer?’ fluistert ze.

Maudi zet haar mobiel op de speaker, zodat Josja mee kan luisteren en ze straks niet alles zal hoeven te herhalen.

‘Brechje weet van aanpakken, net als jij en Josja. Ze is bijna dertien jaar. Ze is hier een maand geleden komen wonen en heeft nog geen vriendinnen. Jullie zouden ...’ Sybrich aarzelt.

‘Wij zouden wat?’ vraagt Maudi.

‘Misschien zouden jullie vriendinnen kunnen worden, een clubje van drie zagezegd.’

‘Pff, een clubje van drie’, blaast Maudi. ‘Dat verzin jij even, dat wij wel vriendinnen kunnen worden.’

‘Maudi?’ Sybrichs stem klinkt een beetje plagerig. ‘Vier maanden geleden kwam jij hier in Dedemsvaart wonen. Je was een bozig en eenzaam stadsmeisje uit Rotterdam.’

‘Nou’, stottert Maudi. ‘Dat, dat ... kwam ook omdat pap niet meer bij ons woonde en mijn verzorgpony verkocht moest worden en omdat ik mijn vriendinnen moest missen.’

‘Brechje zit in precies hetzelfde schuitje. Haar vader woont nog

in Friesland. Haar verzorgpony raakte ze daardoor ook meteen kwijt.’

‘Hoe weet jij dat allemaal?’

‘Dat heeft ze me verteld’, zegt Sybrich. ‘Toen ze wanhopig probeerde wat brokjes bij Sondine naar binnen te krijgen. Brechje is een leuke meid die er het beste van probeert te maken. Ze zit hier naast me, dus hou daar rekening mee.’

‘Doe niet zo moeilijk’, fluistert Josja. ‘Ze geeft om Sondine, ze is vast wel oké. Ze kan gewoon bij ons op de kamer. Wat maakt dat nou uit, we redden ons wel met haar.’

Maudi kijkt Josja een paar tellen onderzoekend aan. Straks kan een van ons tweeën goed met haar opschieten en de ander niet, schiet het door haar heen. Bij drie is er altijd een te veel. Als ik dat ben, dan baal ik.

‘Sybrich?’

‘Ja?’

‘Josja vindt dat ze bij ons op de kamer mag.’

‘Ah, mooi zo.’ Sybrichs stem klinkt opgelucht. ‘En wat vindt jij?’

‘Ik vind het goed, maar als we ruzie krijgen, is het jouw schuld.’

Maudi hoort hoe Sybrich in de lach schiet.

‘Maudi toch, wat een logica. Ruzies zijn er om opgelost te worden.’ Er klinkt een lach door in haar stem. ‘Ik geef je Brechje.’

Een paar seconden later hoort Maudi een vrolijke stem. ‘Brechje hier! Ik snap je wel hoor, we kennen elkaar niet. Maar Sybrich wilde per se dat ik meeging. Ze zag het niet zitten om dat hele eind in haar eentje te rijden en tijdens de pauzes naar Sondine om te kijken. Ik heb Sondine de afgelopen dagen verzorgd. Mijn moeder deed de stallen hier samen met mij en ik zette de pony’s buiten, in de wei en in de stapmolen.’

Brechje, denkt Maudi, wat een ouderwetse naam. Straks is het

een tutje en moet ze ook nog bij ons logeren.

Dan roept ze zichzelf tot de orde. 'Hoe ziet Sondine eruit?'

Brechje klinkt niet meer zo vrolijk. 'Ze heeft haar hoofd laag en ze reageert nauwelijks op wat er om haar heen gebeurt. Het is echt heel zielig.'

Maudi voelt hoe haar hart langzame dreunende slagen maakt bij Brechjes woorden.

'Het is goed dat we er nu bijna zijn, want ... nou ja, dit gaat gewoon niet goed.' Maudi laat Pinto halt houden om alle woorden te kunnen opvangen.

'Niet goed?' herhaalt Maudi en slikt.

'Nee, niet goed. Als Sondine eenmaal gaat liggen, kan het zomaar afgelopen zijn. Dan verliest ze de moed, geeft het op en wil ze niet meer.'

'Afgelopen?' fluistert Maudi ontzet.

'Wat zeg je? Ik kan je niet verstaan.'

Maudi schraapt haar keel. 'Ik snap het niet, ze was zo gezond toen we weggingen.'

'Sondine is de mooiste pony die ik ooit heb gezien, ik hoopte ...' Brechjes stem sterft weg.

'Je hoopte?'

'Ik hoopte dat jij het goed zou vinden dat ik voor haar zou zorgen. Sybrich vertelde dat jullie allebei je pony hebben meegenomen op vakantie en dat jullie Sondine er maar wat bij doen. Ik heb haar brokken gegeven, een voor een. De eerste twee dagen at ze nog wel wat, maar daarna niet meer.'

'Drinkt ze wel?'

'Ja, ze drinkt wel.'

Gelukkig, denkt Maudi, dan houdt ze het veel langer vol. Ze heeft reserves, maar voor hoelang?

Brechje haalt haar uit haar gedachten. 'Is Josja jouw zusje?'

'Josja is mijn pleegzusje en Jimmie, haar broertje, is mijn pleegbroertje. Ze wonen sinds een paar maanden bij ons in huis.'

'Dus jullie wonen met drie kinderen en je ouders in het huis achter de stallen?'

'Nee, mijn vader woont niet bij ons. Mijn ouders zijn gescheiden. Ik heb nog een broertje, Jesse. Jimmie en hij zijn allebei tien jaar. De eigenaar van Sondine, Marcus, woont ook bij ons. Hij blijft bij ons tot hij ander werk heeft.'

'Met zoveel mensen in een huis, dat is vast gezellig.'

'Mijn opa woont ook bij ons en Eskar, zijn herdershond. Dan heb ik iedereen gehad. Marcus gaat na deze vakantie weg als hij ander werk heeft, dus die telt niet echt mee.'

'Een heel huis vol.' Maudi hoort het verlangen in Brechjes stem.

'Ik woon alleen met mijn moeder.'

'Ja, het is een heel huis vol, maar we hebben wel allemaal een eigen slaapkamer en we hebben corveetaken.'

Ze hoort Brechje zacht lachen. 'Corveetaken zouden mij niet uitmaken als er zoveel mensen bij me hoorden.'

Geen tutje waarschijnlijk, denkt Maudi, tutjes houden niet van corvee. 'Brechje?'

'Ja?'

'Was jij erbij toen de dierenarts kwam?'

'Nee, daar was ik niet bij, het was 's avonds en ik moest naar huis van mijn moeder.'

'O. Kun je de telefoon op de speaker zetten, dan kan ik dat nog aan Sybrich vragen.'

Als Maudi het geruis van de telefoon en de weg hoort, weet ze dat ze met Sybrich kan praten. 'De nieuwe dierenarts is nog geweest, wat zei hij ervan?'

‘De halve wereld is op vakantie’, moppert Sybrich. ‘Brouwer had een invaller ingehuurd, zo’n jong, eigenwijs ventje dat denkt dat iedereen zit te wachten op zijn praatjes.’

Maudi glimlacht om de beschrijving van de inval-dierenarts en heeft stiekem een beetje medelijden met hem.

‘Ja, hij is geweest. Toen jullie net weg waren was Sondine helemaal door het dolle, ze bleef maar hinniken, met haar hoofd schudden en rondjes draaien in haar box. Buiten deed ze niks anders dan heen en weer rennen voor de omheining. Ze at niet en bleef alleen maar galopperen en draven. Ze was kletsnat van het zweet.’

‘We konden haar niet eens meer pakken’, zegt Brechje. ‘Haar vacht was doorweekt, zo kon ze de nacht niet in. We wisten niet wat we konden doen en toen hebben we de dierenarts gebeld. Toen moest ik thuiskomen van mijn moeder, ik was al veel te laat.’

‘Het was echt afschuwelijk’, zegt Sybrich. ‘Ik stond in mijn een-tje in de vrieskou met een knettergekke pony. Ik had ontzettend medelijden met haar.’

‘Sybrich, heb je het nou echt over Sondine?’ Maudi kan haast niet bevatten wat ze allemaal hoort.

‘Ja, echt. Je zou haar niet hebben herkend.’

‘Poe’, zucht Maudi. ‘Hoe kreeg je haar dan kalm?’

‘Uiteindelijk heeft de dierenarts haar een spuitje gegeven. Het was doodeng, ze liet het wit van haar ogen zien en kwam steeds omhoog. Ik hield haar vast en hij gaf die spuit.’

Josja stoot Maudi aan. ‘Wat zielig. Dat doen ze ook met mensen die doordraaien, dat zag ik een keer in een film.’

‘En toen?’ Maudi’s oren beginnen te gonzen bij Sybrichs beschrijving.

‘Dit had ik je eigenlijk allemaal niet willen vertellen’, zegt Sybrich voorzichtig. ‘Nu maak jij je vast heel erg ongerust, en dat is niet mijn bedoeling.’

‘Dat was ik toch al.’ Het is even stil.

‘En toen’, vraagt Maudi nog een keer. ‘Wat gebeurde er toen?’

‘Ze kalmeerde’, antwoordt Sybrich. ‘Maar toen werd ze volkomen apathisch, en dat bleef ook zo toen het spuitje al lang uitgewerkt moest zijn.’

‘Apathisch, wat is dat?’ vraagt Josja.

‘Dat ze geen energie meer leek te hebben, geen fut, totaal onverschillig voor wat er om haar heen gebeurde’, zegt Sybrich. ‘Trouwrig tot en met.’

‘O’, fluistert Josja. Ze wrijft over haar wangen en kijkt Maudi met tranen in haar ogen aan.

‘Ben je er nog wel?’ vraagt Sybrich. ‘Ik ben er over tien minuten en dan kun je me alles vragen wat je maar wilt.’

‘Wacht even’, zegt Maudi smekend. ‘Is ze nu nog steeds zo, zo triest?’

‘Ja, de dierenarts is daarna nog een keer geweest, hij heeft geluisterd, geklopt, Sondine laten lopen en toen zei hij dat ze niks mankeerde. Hij wilde nog wel foto’s laten maken voor de zekerheid, maar dan moesten we wachten tot na de Kerst.’

Het wordt steeds moeilijker om Sybrich goed te verstaan. Het lijkt of ze harder is gaan rijden.

‘Ik voel me verantwoordelijk voor Sondine. Ik heb me dit niet gerealiseerd toen ik jullie een paar dagen geleden uitzwaaide. Ik moest iets doen, begrijp je dat? Maar het was een ongelooflijk eind rijden en ik ben helemaal kapot.’

‘Ja, dat begrijp ik.’

Maudi laat zich van Pinto afglijden en geeft de teugel aan Josja.

Ze loopt bij de pony's weg en zoekt de luwte, zodat ze Sybrich goed kan horen.

Maudi hoort geruis en gerommel en nog iets anders, een geluid dat ze niet thuis kan brengen.

'Sybrich, ben je er nog?'

'Ja, maar ik stop nu. Er rijdt een politieauto voor me en die geeft nu een stopteken. Ik rij niet te hard, dus ik snap het niet. Dat kan er ook nog wel bij, de Franse politie.'

Als Maudi de vermoeidheid in Sybrichs stem hoort, heeft ze ineens medelijden. 'Ik ga gauw de stal in orde maken. Ze kunnen je heus niet zomaar een bon geven. Tot zo.'

Ze stopt de mobiel in haar zak en leunt tegen Pinto's warme, troostende flank.

'We waren op vakantie', fluistert ze tegen Josja die vlakbij is komen staan.

'We zijn op vakantie', verbetert Josja. 'We zijn hier nog steeds.'

'Ik ben een sukkel.'

Josja wacht even en schudt dan langzaam haar hoofd. 'Je bent geen sukkel.'

Maudi reageert niet op Josja's woorden en denkt na over alles wat Sybrich net heeft verteld. 'Je hebt kans,' zegt ze moeizaam, 'dat het helemaal misgaat met Sondine, dat we te laat zijn.'

Zonder een woord te zeggen, lopen de meiden met de pony's aan de hand terug over het pad tussen de naaldbomen. Ze blijven staan voor de stallen. Ineens gaat er een schok door Maudi heen. 'Haar papieren.'

'Wat?' Josja opent de staldeur.

'Sondines papieren zitten bij die van Pinto en Goldie in een envelop.'

'Hoe bedoel je?'

‘Precies hoe ik het zeg, ik snap niet dat Sybrich de grens is gepasseerd zonder Sondines papieren.’

‘Nou, dat is ze dus wel.’ Josja duwt met haar heup tegen de stal-deur. ‘En op de terugweg is het geen probleem, want dan geven wij ze aan haar mee.’

‘Je hebt gelijk, maar ik heb haar er helemaal niet over gehoord.’ Josja leidt Goldie de stal binnen en kijkt nadenkend achterom naar Maudi. ‘Zijn we dom geweest dat we haar hebben achtergelaten in Dedemsvaart?’

‘Ik denk het, heel dom zelfs.’ Spijt trekt door Maudi’s lijf, als ze aan Sondine denkt. ‘Ongelooflijk dom. Ze heeft het verschrikkelijk rottig gehad in de tijd voor ze bij ons kwam. Goldie is een echte kameraad voor haar geworden in de afgelopen weken.’

Ze trekt de stijgbeugels omhoog tegen het zadel. ‘Hoeveel tijd zit er tussen de herfstvakantie en de kerstvakantie? Zolang zijn ze elkaars vrienden. Sondine knapte heel erg op van Goldie.’

‘Zeven of acht weken maar, langer niet. Zoveel tijd zit er tussen die twee vakanties’, bedenkt Josja.

‘Zeven weken, dat was dus niet lang genoeg om alle stress die ze bij zich droeg kwijt te raken.’ Maudi zet Pinto vast en maakt de gespen van de singel los. ‘Ik heb er helemaal niet over nagedacht, terwijl ik weet dat Maddy en Koosje Sondine totaal negeren als ze samen in de wei staan.’ Ze tilt het zadel van Pinto’s rug. ‘Ik ben een sukkel.’

‘Je bent wel heel ...’ Josja denkt na. ‘Je bent te streng voor jezelf. Niemand van ons heeft erover nagedacht.’

‘Ik had het kunnen weten’, zegt Maudi somber. ‘Maar ik vond het zo super dat we met iedereen naar de Vendée gingen. Pap, mam, Marcus, Jimmie, Jesse en jij! Ik heb zitten opscheppen tegen de meiden uit mijn klas. Over hoe luxe dit vakantiehuis

was en dat we er zomaar gratis in mochten, omdat Vera's ouders zo blij waren dat Vera bij ons heeft gewoond. En dat er koks komen om het eten te brengen, zodat mijn moeder niks hoeft te doen, en dat de pony's mee mochten en dat we strandritten gingen maken.' Ze schudt haar hoofd. 'Echt, dat heb ik allemaal zitten vertellen.'

'Valt vast mee', meent Josja. 'Jij bent helemaal geen opschepper.' 'Jij was er niet bij.' Maudi slikt. 'Soms voel ik me heel wat. Dan vind ik mezelf keigoed dat ik op onbereden pony's durf te rijden en dat Sybrich ons betaalt om al het werk te doen in de stallen van De Pegasus.'

Ze leunt moedeloos tegen de muur en kijkt naar Pinto die voorzichtig dichterbij komt en zoekend aan haar hals snuffelt. Normaal maakt dat haar aan het lachen, maar nu schieten er zomaar tranen in haar ogen bij de gedachte aan Sondine. 'Ik voel me een loser.' Ze duwt Pinto voorzichtig weg. 'Ik wou er gewoon niet aan denken, omdat ze zo gezond leek toen we vertrokken uit Nederland. Ik wou er niet aan denken omdat er maar twee pony's in de trailer passen. Ik had Pinto moeten laten blijven en Sondine moeten meenemen. Dan had ik hier op Sondine kunnen rijden, maar ik wilde Pinto niet zo lang missen. Hij zou zich prima hebben gered met Maddy en Koosje.' Ze legt het zadel in de zadelkast.

'Goed, dan ben je een sukkel en dat weten we dan nu.' Josja haalt haar eigen zadel van Goldies rug. 'Het helpt nooit als je dat tegen jezelf gaat zeggen. Had ik maar dit, of had ik maar dat. Dan word je raar in je hoofd. Dat moet je niet doen. Gebeurd is gebeurd.'

Haar stem klinkt fel en hard, en Maudi deinst terug.

Josja gaat vlak voor Maudi staan. 'Ik meen het echt. Ze knapt

straks meteen op als ze bij Goldie is. Daar moeten we aan denken. We krijgen er gewoon een logee bij.' Ze verbetert zichzelf. 'We krijgen er twee, nee zelfs drie logees bij deze week.'

Het is een tijd stil. Maudi borstelt met een zachte borstel het opgedroogde zweet van Pinto's vacht. Als ze klaar is, leidt ze Pinto zijn box binnen en doet hem het hoofdstel af.

Terwijl ze het bit onder de kraan afspoelt, denkt ze aan wat Josja zei over spijt. Ze heeft gelijk, het helpt niet om erover na te denken hoe ze het anders had moeten doen. 'We moeten een stal voor haar in orde maken.'

'En dan gaan ontbijten.' Josja inspecteert de boxen. 'Er ligt stro in twee boxen, we hoeven helemaal niks te doen, behalve een hooinet vullen.'

Josja loopt al naar de hooibalen achter in de stal en Maudi veegt met een doek de drinkbak stro- en stofvrij.

Als ze het net heeft gevuld kijkt Josja om zich heen. 'Het zijn megagrote boxen, vergeleken met de stalboxen in Dedemsvaart. Het ziet er allemaal prima uit.'

Even later lopen de meiden over het lange, slingerende pad tussen de dennenbomen door naar het vakantiehuis.

Maudi kijkt op haar mobiel en gaat een beetje harder lopen. 'We hebben nog maar weinig tijd voordat ze komen. Ik heb zin in een lekker ontbijt met stokbrood, jam en roomboter. Het is al negen uur, mijn maag rammelt. De pony's hebben hun ontbijt al.'

Josja grinnikt. 'Dat heb jij me zelf geleerd, eerst de pony's en dan wijzelf.'

'Dat is waar. Kom op, we gaan eten.' Maudi lacht, geeft Josja een por in haar zij en zet het op een rennen. 'Sondine gaat vast eten als ze Goldie ziet. Ik moet me er niet zo druk om maken.'

‘Maudi?’ Josja rent naast Maudi over het pad. ‘Als ze Sybrich nou niet doorlaten omdat die papieren niet in orde zijn?’

‘Die papieren heb ik’, zegt Maudi. Ze voelt een ongeruste steek door haar lijf. ‘Wij kunnen ze laten zien, want ze zijn hier. Sybrich is de grens al over, ze is dichtbij.’

‘Ze had er al kunnen zijn.’ Josja schudt haar hoofd. ‘Dat halfuur is al voorbij. Straks laten ze haar niet gaan.’

Maudi zegt niks meer. Het ongeruste gevoel wordt sterker. Sybrich kletst zich er wel uit, denkt ze. Sybrich is voor niemand bang, maar ik weet niet eens of ze wel Frans praat.